

АВТОРИ

Богдана Паскалева (1986) е доктор по теория на литературата (2015) и главен асистент в СУ „Св. Климент Охридски“ по дисциплините „Антична и средновековна литература“ и „Западноевропейска литература“ (2017). Интересите ѝ са свързани с литературата и културата на Античността и Европейския ренесанс. Защищава докторат на тема „Образ, подобие и символ при Николай Кузански“. Автор е на статии и студии в областта на литературознанието, античната и ренесансова литература, култура и философия, а също и преводач на ренесансови текстове, най-вече от латински и италиански език.

Божана Филипова (1984) е литературовед. През 2007 г. завършва „Българска филология“, а през 2008 г. – магистърска програма „Литературознание“. През 2016 г. защитава докторска дисертация по западноевропейска литература на тема „Трансформации на понятията „нова митология“ и „фрагмент“ в романа „Одисей“ на Джеймс Джойс“. От 2022 г. е главен асистент в секция „Сравнително литературознание“ при Българската академия на науките. Работи в полето на литературната история и теория, специализира в областта на немския романтизъм и европейския модернизъм. Отвъд литературознанието, научните ѝ интереси са свързани със съвременна философия, музикознание и природни науки. Въпросите за въображението, за експеримента, за разума, за гения са във фокуса на настоящите ѝ занимания.

Бойко Пенчев (1968) завършва специалност „Българска филология“ в СУ през 1994 г. През 1996 г. става редовен асистент в катедрата по българска литература, а от 2005 г. е редовен доцент. В периода 2007–2015 г. е заместник-декан на Факултета по славянски филологии, отговарящ за магистърските програми, а от 2015 г. досега е негов декан. Научните интереси на Бойко Пенчев са в областта на връзките между литература и модернизация с подчертано внимание към проблематиката на модернизма, идеологията, културната памет. Автор на литературоведските книги „Тъгите на краевековието“ (изд. „Литературен вестник“, 1998), „Българският модернизъм: моделирането на Аза“ (УИ „Св. Климент Охридски“, 2003), „Септември '23: идеология на паметта“ (ИК „Просвета“, 2006), „Спорните наследства“ (изд. „Литературен вестник“, 2017). Автор на поетическите сборници „Стихосбирка“ (1992) и „Слизане в Египет“ (2000).

Боян Манчев (1970) е философ, работещ в полето на онтологията, философията на изкуството и политическата философия. Директор на програма и бивш вицепрезидент на Международния философски колеж в Париж (2004-2010), Ман-

чев преподава в НБУ (от 2002) и Берлинския университет за изкуства (от 2010). Гост-професор в Университета Холинс (от 2014). Боян Манчев е автор на петнайсет книги на български, френски, английски, италиански и португалски език, между които „Свобода въпреки всичко. Свръхкритика и модална онтология“ (София, 2021), „Новият Атанор. Елементи на философската фантастика“ (Философска фантастика, т. 1, София, 2019), „Облаци. Философия на свободното тяло“ (София, 2017; англ. изд. 2019), „Логика на политическото“ (София, 2012), „Miracolo“ (Milano, 2011), *L'altération du monde* (Paris, 2009; японски превод 2020), „*La métamorphose et l'instant – Désorganisation de la vie*“ (Paris, 2009), „Невъобразимото“ (София, 2003), както и на близо триста студии и статии, публикувани на български, френски, английски, немски, италиански, испански, португалски, японски, китайски, руски, шведски, сръбски, словенски и други езици. (<https://boyanmanchev.net/>)

Galin Tihanov is the George Steiner Professor of Comparative Literature at Queen Mary University of London. He is the author of five books, most recently *The Birth and Death of Literary Theory: Regimes of Relevance in Russia and Beyond* (Stanford UP, 2019) which won the 2020 AATSEEL Prize for “Best Book in Literary Studies”. His co-edited volume *A History of Russian Literary Theory and Criticism: The Soviet Age and Beyond* (2011) won the 2012 Efim Etkind Prize. His work in intellectual history and on cosmopolitanism and world literature has been widely translated. His last book in Bulgarian is *World Literature. Cosmopolitanism. Exile* (2022). Tihanov has been elected to the British Academy and to Academia Europaea.

Еньо Стоянов е асистент в катедра „Теория на литературата“ към ФСЛФ, СУ, където води часове по „Увод в литературознанието“. Изследванията и публикациите му са свързани с литературна теория, естетика, континентална философия, теория на фикцията и наратология, трансмедиялност, както и социология на изкуството.

Ива Стефанова (1999) Учи Българска филология в Софийски университет „Св. Климент Охридски“, занимава се с илюстрация и превод от английски и латински език.

Ив-Кристиан Ангелов (1993) е докторант в катедра „Теория на литературата“ с дисертация на тема „Естетически измерения на терористичния акт в началото на ХХ в.: литературни перспективи“. Изследователските му интереси са в сферата на естетиката на възвишеното, изкуството на авангарда, политическите измерения на модернизма, древногръцката култура и отношенията между живот и творчество. Преподава български език и литература в ПГ по ПСТТ, гр. София, пише поезия, занимава се с експериментална музика. Последно публикува статията „За мемоаристката, посветена на лагера „Белене“: Болка, писане, памет“ в сборника към международната конференция „Литературните поредици – конструиране и деконструиране на канона“ (2021).

Йоанна Нейкова (1995) е докторант към Катедрата по теория на литературата в СУ „Св. Климент Охридски“ с дисертация на тема „Фрагментарното изискване и възможността за литературна трансгресия“. В настоящата си работа се занимава с проблемите на фрагментарността с фокус върху теоретичната и критическа мисъл на Морис Бланшо. Интересите ѝ са в областта на сравнителното литературознание, модернизма и постмодернизма, авангардните течения в изкуството и литературата.

Калин Михайлов (1966) е литературовед, есеист и поет, преподавател по антична и западноевропейска литература в СУ „Св. Климент Охридски“. Автор е на три литературоведски книги, посветени на различни аспекти в отношенията между християнството и художествената литература (роман и поезия); на сборника с есета „Забравената мая“ (2020); на шест стихосбирки, излезли в периода между 1991 и 2023 г, както и на повестта „Смъртта няма последната дума“ (2021). Специализирал е по темата „Вяра и литература“ във Фрибур, Швейцария (1993–1994), с подкрепата на Фондация „Кацаров“, и в Пасау, Германия (2002–2003). Член-съосновател на „Академичния кръг по сравнително литературознание“ (CALIC-ACCL) и на Българското общество „Достоевски“. През периода 2012–2014 г. е лектор по български език и култура в Университета на Саарланд (Германия).

Камелия Спасова (1982) е доцент по антична и западноевропейска литература в катедрата „Теория на литературата“, СУ „Св. Климент Охридски“, ФСлФ. Гост-лектор в Кьолнския университет (2016–2018). Млад изследовател към Център за академични изследвания в София (2014–2015). Има две теоретични книги: „Събитие и пример у Платон и Аристотел“ (2012) и „Модерният мимесис. Саморефлексията в литературата“ (2021). Автор е и на две стихосбирки: „Парцел № 17“ (2007) и „Кеносис, книга на празнотата“ (2016). Нейни стихотворения са преведени на английски, немски, руски, гръцки, турски, румънски, датски, сръбски, италиански и хърватски. Редактор в „Литературен вестник“. Интересува я какво се случва със съвременната българска литература. Разработва поетика на примера, в която разглежда как конкретни литературни творби биват използвани като примери/аномалии в теоретични и философски изследвания. Занимават я парадигмите на античната мисъл, литературната теория и компаративистиката, както и начините да бъде осмислено понятието за световна литература. Опитът да бъде разказана литературната история през фигури обединяват тези линии.

Клео Протохристова е професор по антична и западноевропейска литература и Сравнителното литературознание в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“. Автор е на девет книги, сред които: „Благозвучието на дисонанса. Опити върху междутекстовостта“ (1991, 1993), „Западноевропейска литература. Съпоставителни наблюдения, тезиси, идеи“ (2003, 2008),

„Огледалото – литературни, метадискурсивни и културносъпоставителни траектории“ (2004), „Записки от преддверието. Теория и практики на заглавието“ (2014), „Теми с вариации. Литературнотематични етюди“ (2016), „Литературният двайсети век. Синхронни срезове и диахронни проекции“ (2020), както и на многобройни студии и статии.

Костантин Адирков (1991) е доктор по западноевропейска литература. През 2021 г. защитава дисертация на тема „Дон Жуан: приемственост и трансформации в литературата на XIX и XX век“. Интересите му са в областта на митовете в литературата и теорията на жанровете.

Лилия Трифонова (1995) е докторант и асистент в катедра „Теория на литературата“ във Факултета по славянски филологии на СУ „Св. Климент Охридски“. През 2019 г. защитава магистърска теза в същата катедра на тема „Постимпресионизъм в естетиката на Роджър Фрай и ранната проза на Вирджиния Улф“. В дисертационния си труд се занимава с изработването на типология на фигурата на фаталната жена в западноевропейската литература на XIX и XX век.

Людмил Димитров е проф. д-р, преподавател по руска литература на XIX век в СУ „Св. Климент Охридски“, ФСФ. Член е на Съюза на преводачите, на Българския ПЕН и на Международното общество Достоевски (IDS). Между 2005 и 2019 г. е лектор по български език, литература и култура в Люблянския университет, Словения. Съръководител на магистърската програма „Литература, кино и визуална култура“. Носител на голямата награда на словенския Съюз на преводачите на литература на името на Янко Лаврин (2017), на Съюза на преводачите в България за цялостна дейност в областта на превода (2020) и за превода на „Поезия“ от Франце Прешерн (2021). Негови работи са публикувани в Русия, Полша, Чехия, Словакия, Хърватия, Сърбия, Словения, Турция, Италия, Испания, Латвия, Румъния, Великобритания, САЩ и др. Кръгът на научните му интереси обхваща: руска литература, драматургия и театър на XIX век, българска литература, драма и театър, словенска литература и театър, Пушкин, Чехов, Шекспир, кодове на комуникация на тайните общества, кино, семиотика, тайнопис, канон, херменевтика, идентичност.

Михаил Неделчев (1942) е български учен, литературен историк и теоретик, литературен критик, културолог, публицист, общественик и политик. Автор е на книги с монографични литературоведски и литературно-исторически изследвания, студии, статии, очерци. Професор по теори и история на литературата, почетен професор на НБУ. По-значими книги: „Социални стилове, критически сюжети“ (1987); „Радикалдемократизмът. Опит за либерално политическо поведение в България“ (2000); „Размишления по българските работи“ (2002); „Личности на българската литература“ (1999); „Яворов. Литературна личност. Истории

на книги и стихотворения“ (2005); „Литературноисторическата реконструкция“ (2011); „Апология на литературната история“ (2011); „Ефектът на раздалечаването“ (2015); „Яворов. Сюжетите на последните години“ (2016); „Кръгът Мисъл. В годината на големите литературни юбилеи“ (2016); „Геопоетики. Провидяни пътища на културата и в литературата“ (2017); „Как работи литературната история. Нови съчинения в три тома. Том първи. Литературноисторически обзорни сюжети“ (2019); „Как работи литературната история. Том втори. Литературноисторически персоналистически сюжети. Книга първа и втора“ (2021). Съставителства: „Цензурираните класици“ (2011); „Български поетически авангард“ (2018; в съавторство с Елка Трайкова и Мариета Гиргинова); „Европа. Поезия“ (2018).

Морис Фадел е доцент по теория на литературата в Нов български университет. Той е автор на книгите „Пол де Ман: опити с невъзможното“ (2002), „Животното като литературна провокация: „анималистиката“ на Емилиян Станев“ (2010) и „Детективи, разузнавачи, Студена война: криминалната и шпионската литература в сравнителна перспектива“ (2021), както и на множество статии и рецензии в литературни медии и научни сборници. Ръководител е на департамент „Нова българистика“ в НБУ.

Невена Панова (1974) е доцент по старогръцка литература в СУ „Св. Климент Охридски“. Завършила е Класическа филология и Унгарски език и литература в СУ (1999), както и магистратура по философия (МП „Език и публичност“) в НБУ (2019). Научните ѝ интереси са в областта на старогръцката философска проза и на жанровата теория и история, както и на проблемите на устността в античната култура и на рецепцията на античното в съвременните български литература и изкуство. Автор е на книгите „Платоновият диалог. Ситуации и елементи на събеседването“ (Сонм, 2005) и „Мимеополис: върху Платоновата политическа и литературна теория на подражанието“ (Сонм, 2012).

Николай Аретов е доктор на филологическите науки, професор в Института за литература, БАН, главен редактор на списание „Литературна мисъл“, преподавател в Софийския университет. Автор е на книгите „Преводната белетристика от първата половина на XIX в. Развитие, връзки с оригиналната книжнина, проблеми на рецепцията“ (1990), „Убийство по български. Щрихи от не-написаната история на българската литература за престъпления“ (1994, 2007), „Българското възраждане и Европа“ (2001), „Национална митология и национална литература. Сюжети, изграждащи българската национална идентичност в словесността от XVIII и XIX век“ (2006), „Българската литература от епохата на националното възраждане“ (2009), „Асен Христофоров: От Лондон до Мацакурци през Белене“ (2011), „Софроний Врачански. Живот и дело“ (2017), „Иван Найденов: За право и напредък“ (2019). Председател на Академичния кръг по сравнително литературознание. Научните му интереси са в областта на литературната история, сравнителното литературознание, историята на културата.

Николай Генов (1994) е доктор по теория на литературата и главен асистент в Института за литература при БАН. Изследователските му интереси са в областта на научната фантастика, дигиталните медии и видео игри. Автор е на монографията „Виртуалният човек: Опит върху фантоматиката“ (2022). Негови текстове са публикувани в различни списания, сборници и електронни платформи.

Панайот Карагъзов е преподавател по славянски литератури в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Защищава докторати по сравнително славянско литературознание в Карловия университет в Прага (1986) и в Софийската Алма матер (2006). Автор е на книгите „Самосознание словесности. Историографии славянских литератур“ (1996), „Някогашните славяни днес“ (1997), „Славянските свети мъченици. Святост и канонизация; хронология и типология, критика и апология на славянското мъченичество“ (2006), „Календари, мъченици и поети“ (2012), „Полската поезия между двете световни войни (2019) и др., както и на редица статии в научни списания в Европа, Америка и Япония. От множеството негови преводи на полски поети като самостоятелни книги са отпечатани „Целувки. Мария Павликовска-Ясножевска“ (1991) и „Това тяло можеше да бъде мое. Еугениуш Ткачишин-Дицки“ (2017). Под печат са монографията „Славянският партоцентризм в литературата и киното“ и сборникът с разкази „Виртуалната кръчма“. От 2004 г. Карагъзов е директор на Летния семинар по българистика за чуждестранни българисти и слависти на Софийския университет, а през периода 2007–2015 г. е бил декан на Факултета по славянски филологии.

Пламен Антов (1964) е литературен теоретик и историк, проф. д. н. в Института за литература – БАН. Завършил е българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Автор на повече от 200 научни публикации и на монографиите „Яворов–Ботев: модернизъм и мит. Атавистичната памет на езика“ (2009), „Поезията на 1990-те. Българско и постмодерно“ (2010), „Българският постмодернизъм ХХI–ХIХ в. Към философията на българската литература“ (2016), както и на литературно-философското сравнително изследване „Анималистиката на Емилиян Станев. Биополитически и философски проблеми“ (1 том, 2019) и „Пред непостижимото: Емилиян Станев и Мартин Хайдегер“ (2 том, 2021). Най-новите му книги са монографичното изследване „До Чикаго и назад‘ отвъд пътеписа. Към генеалогията на Бай Ганю“ (2021) и „фрагментът, фрагментарно 2020“ (2022). Съставител на научни сборници. Автор на 13 книги с поезия, есеистика, разкази и пиеси.

Ралица Люцканова-Костова (1987) е постдокторант, назначен по европейски проект към Факултет „Славянски филологии“, СУ „Св. Климент Охридски“. Защищава докторска дисертация на тема „Новата женска готика в творчеството на Карсън Маккълърс и Анджеела Картър“ през 2018 г. Нейни-

те научни интереси са в областта на литературата, историята и популярната култура. През 2019 г. публикува монографията „Жени и чудовища. Новата женска готика – Анджела Картър и Карсън Маккълърс“, изд. „Кралица Маб“.

Регина Койчева (1974) е гл. ас. в Института за литература при БАН и разработва интердисциплинарното поле между палеославистиката и теорията на литературата. Основното ѝ изследователско поле са оригиналните старобългарски песнопения от IX и началото на X в., върху които има редица изследвания с теоретичен, литературноисторически и лингвистичен профил. Заедно с проф. дфн Анисава Милтенова е съставител и редактор на сборника „Смъртта и погребението в юдео-християнската традиция“ (Studia Mediaevalia Slavica et Byzantina, том 1), София, ИЛ-БАН, „Боян Пенев“, 2011. Завършила е Българска филология в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Докторската ѝ дисертация на тема „Ирмоси и словесни структури в триодните канони на Константин Преславски“ с научен ръководител проф. дфн Георги Попов е защитена през 2005 г. Повече за Р. Койчева е публикувано тук: <http://www.ilit.bas.bg/bg/members/koicheva-regina>.

Соня Александрова-Колева е главен асистент в Катедра по история на литературата и сравнително литературознание на Филологическия факултет на Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“, където от 2009 г. преподава Антична и западноевропейска литература. Била е дългогодишен преподавател по френски език в УХТ – Пловдив. Докторската си дисертация по сравнително литературознание защитава в Университет Артоа – Франция. Научните ѝ интереси са в областта на сравнителното литературознание, френска литература, история на литературата, културна история и превод. Тя има публикувани много научни статии в България и в чужбина, отпечатани у нас преводи от френски език, и две монографии по темата на дисертационния труд, съответно на български и на френски: „Западноевропейската литературна 1953/54-та година“ (УИ „Паисий Хилендарски“, Пловдив, 2012) и „L'année littéraire 1953-54 dans la littérature européenne“ (Éditions universitaires européennes, Berlin, 2019). Член е на Международната асоциация „Приятели на Андре Малро“ – АІАМ, на Академичния кръг по сравнително литературознание АКСЛИТ – България и на Международната асоциация по сравнително литературознание CALIC.

Стилиян Йотов е български философ, доктор на философските науки, професор по история на философията и философия на правото в СУ „Св. Климент Охридски“. Автор на книгите „Справедливост и респект“ (2001), „Равенство и егалитаризъм“ (2004), „Етика и мултикултурализъм“ (2004), „Хабермас и претенциите на автономията“ (2006), „Човешко достойнство и права“ (2016), „Благородство или благотворителност“ (2018). Преводач на текстове от И. Кант, Ю. Хабермас, Т. В. Адорно, М. Хоркхаймер, З. Кракауер, В. Бенямин.

Теодора Цанкова (1981) е главен асистент в Катедрата по испанистика и португалистика във Факултета по класически и нови филологии на СУ „Св. Климент Охридски“. Придобива докторска степен по западноевропейска литература (2012) с дисертация на тема „Портретът в литературата на модернизма (Оскар Уайлд, Джеймс Джойс, Хосе Мартинес Руис „Асорин“)“ в СУ „Св. Климент Охридски“. Превежда художествена литература и хуманитаристика от испански език (Х. Мариас, Е. Вила-Матас, Х. Гома) и е заместник-председател на Съюза на преводачите в България. Интересите ѝ са в областта на сравнителното литературознание и худож

Timothy Corrigan is a Professor Emeritus of English and Cinema Studies at the University of Pennsylvania. His work in Cinema Studies has focused on contemporary international cinema and documentary film. He has published essays in *Film Quarterly*, *Discourse*, and *Cinema Journal*, among other collections, and is also an editor of the journal *Adaptation* and a former editorial board member of *Cinema Journal*. He is a member of graduate groups and an affiliated faculty member in the departments of English, History of Art, German, Women's Studies, Comparative Literature, and Italian. In 2014 he received the Society for Cinema and Media Studies Award for Outstanding Pedagogical Achievement and the Ira H. Abrams Memorial Award for Distinguished Teaching in the School of Arts and Sciences at the University of Pennsylvania.

Франческа Земярска (1995) е асистент по западноевропейска литература в катедра „Теория на литературата“ към СУ „Св. Климент Охридски“. В дисертационния си труд работи върху творчеството на Маргьорит Юрсенар. В периода 2018–2020 г. е част в екипа на проекта „Open Art Files“ на Фондация „Отворени изкуства“, в който се реализира мащабен архив в сферата на визуалните изкуства в България от 1980-те до днес. Научните ѝ интереси са в полето на литературната история в периода на модернизма в Западна Европа.